

Коста Чавошки

ЕЛЕМЕНТАРНО НЕЗНАЊЕ И НЕЧАСНО ПРИКРИВАЊЕ

У последњем броју *Анала* (2/2005) Владимир Ђерић полемише поводом мог прилога под насловом „Случај ‘Србија и Црна Гора против Белгије’ пред Међународним судом правде“. На своје велико запрепашћење открио сам да млађани Владимир Ђерић, који је од 2001. до 2004. године заступао нашу земљу у поступцима пред Међународним судом правде (МСП), није у стању ни да исправно прочита и протумачи одлуку овог Суда. Тако он на 256. страни вели: „Није спорно да је одлука у НАТО споровима донета минималном већином од 8 према 7, да се један судија изузео и да је већина претегла гласом *ad hoc* судије којег је именовала СРЈ“. Да је само до краја читао одлуку Међународног суда правде у том спору, при самом њеном крају (пара. 129) прочитао би следеће:

„For these reasons, THE COURT, Unanimously, Finds that it has no jurisdiction to entertain the claims made in the Application filed by Serbia and Montenegro on 29 April 1999.“

(Из ових разлога Суд *једногласно* налази да није надлежан да прихвати захтеве у поднеску који су 29. априла уложиле Србија и Црна Гора.)

Ваљда је сада и неуком Ђерићу јасно да је одлука донета *једногласно*, то јест већином од 15 према 0. Но, ако није могао да разабере значење ове изреке Суда на енглеском, да је пажљивије читао чланак свог остарелог колеге и професора, који – ако ништа друго – барем уме да преведе поједине делове одлуке МСП-а, схватио би да је ова одлука донета једногласно, а да су се судије поделиле само у погледу разлога којима поткрепљују ту једногласну пресуду. Владимиру Ђерићу није, међутим, било довољно да покаже своје елементарно незнање него се послужио и морално зазорним прикривањем релевантне чињенице. Поводом мог квали-

фиковања повлачења противтужбе против Босне и Херцеговине као националне издаје, он вели:

„Што се тиче разлога за повлачење противтужбе, врло је тешко оспоравати надлежност суда, ако се истовремено има противтужба. Дакле не ради се о томе, како професор Чавошки тврди не наводећи извор, да је противтужба повучена да би се МСП повео за вашом Владом, која је повлачењем противтужбе показала да 'не верује у надлежност овог Суда'. Радило се о томе да је противтужба повучена да би се отклонило дејство института *forum prorogatum*, према коме се надлежност суда прихвата и прећутним упуштањем у меритум спора, што противтужба јесте. Дакле, СРЈ није могла да оспорава надлежност МСП захтевајући ревизију, а да истовремено настави да се упушта у спор, задржавањем противтужбе“ (стр. 251–252).

Владимир Ђерић ово сигурно не би написао, нити би му његов ментор саветовао да то учини, да није рачунао са чињеницом да његове доскорашње колеге на Правном факултету, које су прве прочитале његов полемички прилог, *не знају* да је поред противтужбе против Босне и Херцеговине, СРЈ упутила МСП-у 1999. године још десет тужби против држава чланица Атлантског пакта (Белгије, Канаде, Француске, Немачке, Италије, Холандије, Португала, Уједињеног краљевства, Сједињених Америчких Држава и Шпаније), од којих је осам било прихваћено. При том се тужбама много више прећутно признаје надлежност МСП-а него што се то чини противтужбом. Јер, док је противтужба најчешће изнуђен потез који се повлачи зарад постизања какве-такве равнотеже у спору, чак ако се истовремено оспорава надлежност Суда, подношење тужбе увек подразумева и признање надлежности суда коме се тужба подноси. Отуда, да би се избегао приговор да је надлежност већ прећутно прихваћена, било је логичније да се најпре повуку све тужбе које је СРЈ поднела МСП-у, па да се тек онда евентуално размишља и о повлачењу противтужбе против Босне и Херцеговине. Повучена је, међутим, само противтужба, док је свих осам тужби остало на снази, тако да се у предмету *Ревизија (СЦГ њројив БиХ)* уопште није могао отклонити приговор да је надлежност прећутно прихваћена. Владимир Ђерић је, међутим, рачунао са необавештеношћу читалаца којима се обраћа, укључујући и његове доскорашње факултетске колеге, што само потврђује да потцењује њихово знање и способност расуђивања, ако их већ као незналице и не презире.

После овог Ђерићевог нечасног прикривања релевантне чињенице (постојања осам тужби поднетих МСП-у), са још већим правом се може рећи да је повлачење противтужбе било искључи-

во у интересу тужиоца, то јест Босне и Херцеговине, те да више нико неће питати из којих је то правних разлога учињено, него само колико је примљено да би се то учинило.

Како је, дакле, посреди елементарна незналица, која није у стању да разабере шта у пресуди на енглеском пише, и полемичар, који зарад плаузибилности свог крхког аргумента нечасно прикрива релевантну чињеницу која чини бесмисленим тај његов аргумент, свака даља полемика са њим била би сувишна.